RAMAK

OGAN GÜNER

BEYOGLU
KİTABEVİ

BEYOĞLU KİTABEVİ
23

RAMAK
OGAN GÜNER

Tür
Roman

Yayın Yönetmeni
Hikmet Akyüz

Editör
Ayhan Kurt

Son Okuma
Bilâl Sadi

Kapak Görseli
Vandal, KulakKurdu

Grafik Tasarım
Mehmet Ali Varış

© Beyoğlu Kitabevi, 2023

ISBN 978-625-99706-1-5

1. Baskı: Ağustos 2023

Kitabın tüm yayın hakları Beyoğlu Kitabevi'ne aittir.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak sınırlı alıntılar dışında,
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.
Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

BEYOĞLU KİTABEVİ
Akyüz Kitap Yayıncılık Nakliyat San. ve Tic. Ltd. Şti.
Çatmamescit Mah. Camadan Sokak No: 25/3
Beyoğlu / İstanbul
Tel. (507) 858 35 06
www.beyoglukitabevi.com
Sertifika No: 27977

Baskı
Akademi Basın Yayın Org. Tic. Ltd. Şti.
Akademi Matbaa Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi C Blok 230
Topkapı-İstanbul
Tel. (212) 493 24 67
Matbaa Sertifika No: 47610

RAMAK

OGAN GÜNER

ROMAN

OGAN GÜNER

1969 doğumlu. '90 başlarından beri *Sombahar, Çalıntı, Ludingirra, Roll, Express, Bilim ve Gelecek* gibi dergilerde müzik ve kültür yazıları yazdı, çeviriler yaptı. İlk romanı *Hercümerç* 2018'de yayınlandı.

RAMAK

MÜZİK LİSTESİ

O

Şehirler kendi başlarına birer o'dır, önlerine veya artlarına gelecek 1'lere, onların hikâyesini anlatacak sakinlere muhtaçtır. Değil mi ki üç beş insan bir vadide, tercihen nehir başı veya deniz kıyısında, hiç erimeyen buz veya hiç serinlemeyen topraklar üzerinde her nasılsa durmaya karar vermişler, elbette bir hikâyesi olmalıdır bu durmanın. Niye durdular? Neden az ilerisi veya az gerisi değil de burası? Nesillerce yaşayıp ölecekleri bu yere bir sebep gerekir.

Belki de bu yüzden hayali bir ses dizisinden ibarettir isimleri: Damask, Budin, Kartaca, Halep, Semerkand, Dadu, Buhara ve diğerleri. Her biri ötekine benzemediğine yemin eder. Kimini kurtlar emzirmiş, kimini efsaneler müjdelemiştir. Oysa şehirler yeminlerine sadık değildir. Kutsal kitaplarda anılır isimleri. Adlarına yeminler edilir, sabahın ilk ışıklarında onlara tapınılır ama onlar kendilerine dahi sadık olmak zorunda değildirler. Ebediyen 1'ini ararlar; ihanet yavan bir ayrıntıdır.

Peki ya şehirlerin sakinlerine, 1'lere ne demeli? Şehirlerin damarlarında prokaryot ve ökaryot bulamacı dolaşır. Bir bardağa kapatılmış sinek kadar seyirlik bir sahnedir 1'ler. Evrimin çamu-

runa bulanmış türler, üst üste yığılmış, envai çeşit yaratık. Tabaklardaki bakteriler, iki nefes arasındaki virüsler, kendine saldıran hücreler, arızi genler... Her yaratık kendi katmanında yaşar ve kendi kanunlarını evrenin kanunu sanır. Katmanlarının sınırlarında dolaşırken nadiren birbirlerine değdiklerinde ise göz kamaştırıcı kıvılcımlar saçarlar. Hayallerinde bir benliğe sahiptirler ve bilirler ki hayaller gerçeği bükebilir. Bir yere kadar. Nereye kadar olduğunu görmek isterler. Her hücrenin hayali iki hücre olmaktır.

Urba ise diğer şehirlerden farklıydı. Yoksa değil miydi?

Üç nehrin binlerce kilometre aşarak birleştikleri ve denize döküldükleri bu deltada hiç kimse durmamıştı. Müjdelenmemiş, kurtlar tarafından emzirilmemiş, hayal edilmemiş, tasarlanmıştı. Raporlara bakılacak olursa kıyının birkaç kilometre açığındaki üç adacığın doldurularak, 300 metrelik 50 yük gemisinin yanaşabileceği, günde 70.000, yılda 25 milyon konteynırın indirilip yükleneceği bir rıhtım inşa edilebilirdi. Doğudaki ve batıdaki okyanuslara üç seyir günü uzaklıktaki bir dev rıhtım dünyanın ağzını sulandırmıştı. Gerisi kurumların arasındaki aylak sinir sisteminde akan dosya numaralarında, toplantılarda, sözleşmelerde, el sıkışmalarda, ihalelerde yoğrulmuştu. Çevresindeki üç ülke yoktan var edilecek bu şehre toprak verdi ve delta üzerinde dev bir proje başladı. Nehirlerden geçip gelecek emtia dünyaya dağılacak, rıhtıma inen emtia ise yük tekneleriyle anakaranın içlerine akacaktı.

Her rıhtım bir şehir ister. Urba bu zorunluluğun bürokratik sancılarından doğmuştu. Rıhtımın bulunduğu doğu kıyısında bir mahalle ve nehrin içlerine uzanan batı kıyısında bir başka mahalle yükseldi. Projedeki kod isimleri neydi bilinmez ama Urba sakinleri rıhtım kıyısındaki mahalleye Marrella, diğerine ise Medulla adını verdi sonradan. Marrella, ofis binalarını ve denizcileri ağırlayacak eğlence mekânlarını barındırıyordu. Medulla ise

antrepolarıyla nehir ticaretini yönetecek, işçiler ve zenginler için sokaklarla çevrelenecekti. İki mahalleyi bir tramvay hattı ve ona paralel bir karayolu birleştiriyordu. Ve yolun ortasındaki havalimanı. Yürüyerek hepi topu yarım saat çekerdi Urba'nın iki ucu ama küçük bir tepeyi aşmadan ne deniz ve rıhtım görünürdü ne de Marrella'nın ışıkları. Bu yüzden Marrella ve Medulla birbirine iki gezegen kadar uzaktılar.

Önce Urba inşa edilmiş, sonra şehrin sakinleri dünyanın dört yanından çağrılmıştı. Hiçbir ülkeye değil herkese ait Urba, demokrasiyle sulandırılmadan, teknokratlar tarafından çekip çevrilen bir *no-man's land* olarak yönetilecekti. Yöneticilerin ismini bilen veya merak eden olmadı hiç. Birçoğu Urba'da bile yaşamıyordu. İsviçre saati gibi kusursuz tıkırdayan bir mekanizmaydı Urba. Sakinlerine iş ve refah sunmak için inşa edilmişti. 80 yıl önce.

Farklı ve daha iyi bir gelecek için Urba'ya göç edenler, geçmişleriyle birlikte isimlerini de bıraktılar geride. Nasıl başlamıştı bilinmez ama şehrin sakinleri kendilerine yeni isimler seçmeyi bir şehir âdetine dönüştürdüler zamanla. Urba'da doğan çocuklar da kendilerine konmuş isimleri büyüdüklerinde tükürdü ve kendi seçtikleri isimleriyle devam ettiler hayatlarına. İnsanlar burada çalıştı, sevişti, intihar etti. Bebekler doğdu, çocuklar bağrıştı; büyüdüklerinde sarhoş oldular, birbirlerini yumrukladılar ve yaşlanıp öldüler. Nehirden ve denizden karınca sürüsü gibi akan gemilerin bıraktığı haraçlar şehir sakinlerine bolluk ve bereket sundu. Kimse reddetmedi. İki buçuk nesil boyunca doyasıya serpildi, semirdi Urba.

***

Urba'yı çevreleyen üç ülke birkaç yıl önce birbirlerine düştüğünde ciddiye alan olmadı. Ne de olsa bu zamanlarda tansiyon sürekli, savaş ise tehditten ibaretti. Herkesin kazandığı ortak zemin bulunurdu nasıl olsa. Bu sefer öyle olmadı. Bir geceyarısı üç ülke adı konmamış bir savaşa tutuştular. Roketler uçtu, jet motorlarının sesleri yırttı gökyüzünü. Geçer dendi, ateşkes için görüşmeler devam ediyor dendi. Ne de olsa ticaret devam etmeliydi. Çabalar sonuç vermediğinde savaş haberleri giderek gerilere düştü, sonra da başka bir evrende oluyormuş gibi kanıksandı. Urba dünyanın unutmayı tercih ettiği bir isim oldu, kaderine terk edildi.

İşte ondan sonradır ki rıhtıma yanaşan gemiler azalmaya, şirketler ardı ardına kapanmaya başladı. Gitme zamanının geldiğine karar verenler Urba'yı arkalarında bıraktı ve isimlerini unutarak geldikleri yere döndüler veya istikbali parlak başka şehirlere göçtüler. Telaşla terk edilen binalar, eşyalar, sokağa bırakılan hayvanlarla hayalet bir şehir örtüsüne büründü Urba. Kreynler boyunlarını bükmüş dev mitolojik demir kuşlar gibi uyuyordu rıhtımda.

Yine de her şeyin bittiği söylenemezdi. Savaşın hâlâ gemilerin ve nehirdeki teknelerin getireceği ve götüreceği şeylere ihtiyacı vardı. Urba azla yetinmeyi öğrendi. Şehirde kalanlar gidenlerin bıraktıklarıyla neredeyse hiçbir şey yapmadan yaşayabilirdi.

Urba direnecekti. Çöken bir şehrin çığlığıyla ı'lerini, yeni sakinlerini çağırdı kendine. Gidenlerden daha az olsalar da unutulmuş bir şehrin fırsatlarına ve cazibesine kapılmış geliyorlardı. Yaşayabilmek için sakinlerine muhtaç olan Urba, memelerinde tek damla süt olmadığını bilen bir ana gibi diz çöküp kollarını açtı ve evlatlarını göğsüne yasladı. Evlatlar cins cins ve açtı.

1

Taksi sokağın ortasında durmuş bekliyordu. Far ışıklarına aldırmayan tilki tedirgin ama yavaş hareketlerle yolun ortasındaki çöp yığınını çekiştirerek didikliyordu. Şoförün acelesi yoktu. Arka koltuktaki yolcuya, şehir tenhalaştıkça ormandaki hayvanların nasıl çoğaldığını, terk edilmiş ev hayvanlarıyla birlikte adeta şehrin çoğunluğu haline geldiklerini anlatıyordu. Burada seçim yapılsa hayvanlar kazanırdı.

Arka koltuktaki yolcu, şoförün monoloğu sırasında tilkiyi izliyordu. Şoförün sabrındaki bıkkınlık o kadar aleni ve bulaşıcıydı ki camı araladı, rüzgârla birlikte yağmur damlalarının yüzüne çarpmasını bekledi. Ne tilkinin işi bitecek ne de şoför susacak gibiydi. Başını pencereden çıkarıp yukarı baktı. Ay donmuş, parlak bir göl kıyısı gibi asılıydı gökte.

"Bütün gece onun keyfini bekleyemeyiz," dedi. "Başka yoldan gidelim."

***

Birkaç dakika sonra demir parmaklıklı bir bahçe kapısının önünde duruyordu. Kapıyı itip bahçeye girdi. Küçük bahçenin ucunda geçen yüzyıl başlarından kalma bir Venedik villası yükseliyordu. Karanlığın içinde dahi bahçenin bakımsızlığı ile villanın zarafetinin tezadı görülebiliyordu. Villanın ahşap panjurları kapalıydı ama üst kattan belli belirsiz ışık sızıyordu. İki taraftan kıvrılarak kapıya çıkan taş basamakları adımladı. Onlarca turistik şehir etiketiyle kaplı tekerlekli valizi de onun peşinden basamakları tırmandı teker teker. Sessizliğin içinde valizin basamakları tırmanırken çıkardığı takırtılar yankılanıyordu. Villanın sakinleriyle aralarındaki bir şifreyi tekrarlar gibi birkaç kere kapıya vurdu. Bu gerçek bir Venedik villası değildi elbette, sahteydi ama ustalıkla yapılmıştı. Şehrin zevkli zenginleri için zahmetten kaçınılmadan inşa edilmişti.

Bir sigara yaktı. Kendisini çocuk cezalandırır gibi kapıda bekleteceklerini biliyordu. Zorlu bir ceza sayılmazdı. Kapıyı eninde sonunda açacaktı Dix. Shiloh ise odasında bekleyecekti. İçlerinde beklemeyi iyi bilen oydu. Sigarası bitmek üzereydi ki kapı açıldı ve tahmin ettiği gibi Dix'in donuk ve her daim endişeli yüzü göründü.

"Bizi özledin demek," dedi Dix. Kelleşmiş kafasındaki birkaç numunelik saç telini sağ yana değil de arkaya doğru taramıştı. Siyah kemikten memur gözlüğü ise kaç kere yenilenmişti acaba? Onların aksine eşyalar yaşlanmaya devam ediyordu.

"Ne demezsin," dedi ve yanından süzülerek içeri girdi.

Dix önde, o arkada, sıranın sonunda da tekerlekli valiz, üst kata çıkan merdivenleri tırmandılar karanlıkta. Dix sahanlıkta durup koridorun derinlerine seslendi:

"Pavle geldi! Salonda bekliyoruz." Kesik, derin, kısa bir kahkaha duydular. Ama cevap gelmedi.

Salon alabildiğine büyüktü. Burada bir zamanlar şaşaalı partiler verilmiş olmalıydı. Salonun iki ucundaki iki abajurdan

yayılan loşluğun içinde art deco mobilyalar, Acem halıları, perdeler ve resimler seçiliyordu belli belirsiz.

"Soyluluk kompleksiniz sandığımdan da derinmiş. Beni hâlâ şaşırtabilmeniz hayranlık uyandırıcı," dedi Pavle.

"Senin iğnelemelerin ise beni şaşırtmıyor artık," dedi Dix. "Uzun yoldan gelmiş olmalısın, bir yorgunluk içkisini hak ettin."

Dix elindeki kadehle kanapeye oturdu. Pavle salonu dolaştı, eşyalara parmaklarını uzattı ama dokunmadı. Sadece kokladı. Camdan dışarı baktı.

"Terk edilmiş bir şehir için eğlenceli, hareketli bir sokak."

"Terk edildikçe hareketlendi. Şehrin merkezine doğru geldi herkes. Muhitimiz eskisinden daha kalabalık çünkü artık lüks semtler bedava."

"Beslenmek için uzun yollar tepmeniz gerekmiyordur en azından. Senin viski zevkini oldum olası takdir etmişimdir. Yegâne iyi zevkin diyebilirim." Bardakta kalan içkiyi tek yudumda bitirdi ve bardağını havada Dix'e doğru salladı. Dix masanın üzerindeki şişeyi işaret etti gözleriyle.

"Niye döndüğünü sormamı bekliyorsan boşuna," dedi Dix. "Nihayetinde bize dönmekten başka çaren olmadığını sen de biliyorsun. Kabul etmiyorsun."

"Hepimizin kabul etmediği şeyler var. Bizi biz yapan bu değil mi? Asıl ben soru sormak istiyorum. Ama dur, Shiloh gelsin önce."

"Shiloh birkaç yıl bekletebilir bizi burada."

İkisinin bardağından yayılan küflü yosun kokusu havada dalgalar halinde dolaşıyordu. Çürük, nemli, solucanların ve böceklerin kaynadığı toprağın altındaki katmanı hatırlatıyordu. Dışarıdaki kalabalık, caddenin karşısında dizili binalara girip çıkıyor, yan sokaklarda kayboluyor ve tekrar beliriyordu. Pavle uzakta sessiz film gibi kaynaşan kalabalıktan da aynı küflü yosun kokusunun yayıldığını duyabiliyordu.

Shiloh eteğinin yere değerken çıkardığı hışırtı eşliğinde neredeyse kayarak salonu boydan boya geçip Pavle'nin suratının dibinde durduğunda dördüncü kadehlerini devirmişlerdi. Birkaç yıl geçmiş olabilir miydi onlar beklerken?

"Bizi bırakıp gitmenin cezasını çekeceksin," diye tısladı Shiloh. Omzuna dökülen kızıl saçları rüzgârdan dağılmış gibiydi her zamanki gibi. 19 yaşının ebedi şımarıklığından kıvılcımlar sıçrıyordu.

"Bakıyorum bensiz gayet iyi idare etmişsiniz," dedi Pavle.

"Başımızı derde sokmama konusunda senden iyiyim ne de olsa," dedi Dix. "Teknik olarak sen olmadığında riskimiz daha az. Ama Shiloh'ya yetmiyor bu. İlla birbirine kenetlenmiş bir aile olmamızı istiyor. "

"Benim ne isteğimi bildiğinizi mi sanıyorsunuz? Güldürmeyin beni," dedi Shiloh. Hâlâ yüzünü onun yüzüne yapıştırmış halde Pavle'nin üstünü kokluyor, çevresinde dönüyordu. "Bu gece senin yatağında olacağım."

"Cezamın parçası mı bu?" dedi Pavle.

"Sadece küçük bir parçası. Senin için yıllardır neler planladığımı bilemezsin. İstemediğimiz kadar boş vaktimiz var."

"Bu gece dışarı çıkıp mahallenizi, neydi adı, Medulla'yı keşfetmeyi planlıyordum oysa."

"Beslenme zamanın yaklaşmış. Kokmaya başlamışsın," dedi Shiloh.

"Sense henüz beslenmiş kadar canlısın."

"Pavle'nin bize sorusu varmış," diye lafı değiştirdi Dix.

"Tabii, fütursuzluğunu soruyla taçlandırmalıydı zaten. Sor bakalım," dedi Shiloh.

"Önce etrafımda vızıldamayı kes," dedi Pavle. Shiloh durdu. Meraktan durdu. Birkaç adım geri çekildi gözlerini Pavle'nin gözlerinden ayırmadan.

"Sor," diye tekrarladı Shiloh.

"Niye buradasınız? Urba'da yani."

"Henüz 15 yıl oldu geleli," dedi Dix. "Gitmek için erken."

"Sen bizi nasıl buldun?" diye sordu Shiloh.

"Hoşunuza gitmeyecek ama... Buraya gelmeye karar verinceye kadar sizin burada olduğunuzu bilmiyordum."

"Yani bize dönmedin," dedi Shiloh.

"Hayır," dedi Pavle. "Başka bir sebeple geldim ve siz tesadüfen buradasınız."

"Ve böylece istemesen de tekrar bir aradayız," dedi Dix soğuk ama şakacı bir sesle. Beşinci kadehini koymuştu.

"O zaman şartları konuşalım," dedi Shiloh. Şimdi de ayaklarını iskemleye dayamış halde masanın üzerine tünemişti. "Bu koridorda üç oda var. İkisi bizim. Üçüncü odayı sana ziyaretçi odası olarak ayırabiliriz. Ama kapısı yok ve ben karar verinceye kadar kapısı olmayacak."

Shiloh bu edayla konuşmaya başladığında Dix ve Pavle genellikle susardı. Muziplik niyetine yaratılmış kasırgadan sakınmak gerekirdi. Shiloh'nun arsızlığının nasıl kontrolden çıkabildiğini biliyorlardı.

"Cezamın devamını getiriyorsun sanırım," dedi Pavle. "Sizden ayrıldığımdan beri odam yok zaten. Dayanabilirim."

"Ciddi misin sen?" dedi Dix.

"Emin ol, böyle her şey daha kolay. Dışarıda olmak daha rahat," dedi Pavle. Camdan dışarısını işaret etti. "Zamanın durmuş olmasına aldırmıyorsun. Biz de durmuş haldeyiz nasıl olsa. Benim de bir şartım var ama. Şimdi valizimi misafir odasına koyup dışarı çıkacağım. Döndüğümde her şey eskisi gibi olacak. Birbirimizi ısırmakla vakit kaybetmeyelim. Biliyoruz ki ne kadar ısırırsak ısıralım birbirimizin etini koparamıyoruz. Anlaştık mı?"

"Benim için hava hoş," dedi Dix. "En kötü barış bile..."

“Bu halin beni delirtiyor Dix,” dedi Shiloh. “Statükoyu korumak için her değişime adapte oluyorsun.”

“Evrim,” dedi Dix dalga geçerek. “Sen de tek bir şey değiştiğinde tüm evreni altüst etmek istiyorsun.”

Shiloh, Pavle’ye döndü. Şimdi masanın üzerinde, ayakta duruyordu. “Bizimle didişmeye vaktin yok demek,” dedi. “Eskiden bizimle didişmek seni eğlendirirdi.”

“Buraya bir işi halletmeye geldim,” dedi Pavle.

“Hallettikten sonra?”

“Sonrasını sonra düşünürüm.”

Barışta olmasa da ateşkeste anlaşmış olmalılardı. Dix çakırkeyif halde, kanepenin üzerinde sayfaları açık duran kitabına döndü. Shiloh ise odanın köşesindeki seramik kovadan çektiği dişbudak dalını elindeki büyük çakıyla yontmaya başladı. Bu dalları sivriltmek onu sakinleştirir ve bilerdi.

Pavle pencerenin kenarında vızıldayan sineği baş ve işaret parmağıyla yakalayıverdi, çırpınan sineğe yakından baktı, sonra onu ağzına attı. Ağzının içinde nadir bir lezzeti tadarcasına sineği gezdirdi ve ağır ağır çiğneyip yuttu.

“Küreselleşmenin bizi getirdiği durum bu,” dedi. “Dünyanın her şehrinde sineklerin tadı aynı.”